Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE VŠEOBECNÉHO SÚDU (siedma komora)

z 25. marca 2026*

„Žaloba o neplatnosť a o náhradu škody – Inštitucionálne právo – Ochrana osobných údajov – Nariadenie (EÚ) 2018/1725 – Sťažnosť adresovaná EDPS týkajúca sa spracúvania osobných údajov zo strany EUIPO – Čiastočné zastavenie konania – Čiastočná zjavná neprípustnosť“

Vo veci T-144/25,

WS, v zastúpení: H. Tettenborn, advokát,

žalobca,

proti

Európskemu dozornému úradníkovi pre ochranu údajov (EDPS), v zastúpení: D. Nardi, F. Muller a A. Zawiła-Niedźwiecka, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma komora),

v zložení: predseda komory K. Kecsmár, sudcovia P. Nihoul (spravodajca) a U. Öberg,

tajomník: V. Di Bucci,

so zreteľom na písomnú časť konania,

vydal toto

Uznesenie

1 Žalobca, WS, vo svojej žalobe žiada jednak na základe článku 263 ZFEÚ zrušenie údajného implicitného rozhodnutia Európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov (EDPS) z 26. februára 2025 o nekonaní vo veci jeho sťažnosti z 25. novembra 2024 týkajúcej sa spôsobu, akým Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) spracoval jeho osobné údaje (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), a jednak na základe článkov 268 a 340 ZFEÚ náhradu škody, ktorú údajne utrpel v dôsledku konania EDPS voči nemu.

* Jazyk konania: angličtina.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Dňa 1. augusta 2024 žalobca na základe nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) požiadal EUIPO o prístup k určitým dokumentom.

3 Keďže EUIPO nepotvrdil prijatie ani tejto žiadosti, ani následných potvrdzujúcich žiadostí, žalobca ho listom zo 4. novembra 2024 požiadal, aby túto skutočnosť posúdil ako porušenie ochrany údajov.

4 Rozhodnutím z 15. novembra 2024 výkonný riaditeľ EUIPO na základe článku 4 ods. 1 písm. b), článku 4 ods. 2 druhej zarážky a článku 4 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 implicitné rozhodnutie o zamietnutí potvrdil.

5 Dňa 25. novembra 2024 podal žalobca u EDPS sťažnosť proti EUIPO, v ktorej okrem iného uviedol, že od tohto úradu chce kópiu svojich osobných údajov, ako aj záznamy týkajúce sa všetkých operácií spracúvania údajov, obnovenie svojich údajov, ktoré boli vymazané, obmedzenie spracúvania svojich údajov a informácie týkajúce sa tohto porušenia ochrany údajov (ďalej len „sťažnosť z 25. novembra 2024“). Ešte v ten istý deň EDPS prijatie tejto sťažnosti potvrdil prostredníctvom automaticky vygenerovaného e-mailu.

6 Dňa 5. decembra 2024 požiadal žalobca EDPS o oznámenie čísla spisu prideleného jeho sťažnosti z 25. novembra 2024, ako aj o akékoľvek doplňujúce informácie.

7 Dňa 20. januára 2025 žalobca svoju žiadosť týkajúcu sa čísla spisu zopakoval.

8 Dňa 21. januára 2025 EDPS potvrdil prijatie týchto dvoch e-mailov od žiadateľa. Okrem toho ho EDPS informoval, že nenašiel nič, čo by svedčilo o podaní sťažnosti z 25. novembra 2024, a vyzval ho, aby ju podal znovu.

9 V e-maile z toho istého dňa žiadateľ odmietol vyhovieť výzve EDPS, aby sťažnosť z 25. novembra 2024 podal opätovne, a to s odôvodnením, že potvrdenie o prijatí, ktoré mu bolo v tento deň doručené, dokazuje, že uvedená sťažnosť bola podaná riadne. Žalobca však predložil kópiu svojej sťažnosti a jej príloh, ako aj kópiu automaticky vygenerovaného potvrdenia o prijatí.

10 Dňa 24. januára 2025 EDPS žalobcu informoval, že jeho sťažnosť z 25. novembra 2024 bola zaregistrovaná pod číslom spisu 2025-0100. V tom istom e-maile EDPS uviedol nasledujúce spresnenie: „Vašu sťažnosť prešetríme a budeme Vás informovať o ďalšom vývoji.“

11 Dňa 29. januára 2025 požiadal žalobca EDPS, aby ho informoval o ďalšom postupe.

12 Dňa 31. januára 2025 EDPS opätovne potvrdil prijatie sťažnosti z 25. novembra 2024, ako aj číslo spisu, ktoré jej bolo pridelené, a informoval žalobcu, že informácie, ktoré poskytol vo svojom e-maile z 21. januára 2025, budú zohľadnené pri posudzovaní jeho sťažnosti.

13 V e-maile zo 7. februára 2025 informoval EDPS žalobcu okrem iného o tom, že jeho sťažnosť z 25. novembra 2024, podaná online, bola 5. februára 2025 identifikovaná a bude posúdená.

14 Dňa 2. marca 2025 žalobca podal túto žalobu.

Postup po podaní žaloby

15 Dňa 16. apríla 2025 informoval EDPS žalobcu o svojom rozhodnutí uzavrieť spis týkajúci sa sťažnosti z 25. novembra 2024. V tomto smere EDPS dospel k záveru, že táto sťažnosť sa netýkala spracúvania osobných údajov, ale vybavovania žiadostí o prístup verejnosti k dokumentom podaných na základe nariadenia č. 1049/2001. Na základe toho EDPS dospel k záveru, že sťažnosť nespadá do jeho pôsobnosti a že neexistujú dostatočné dôvody na začatie vyšetrovania.

Návrhy účastníkov konania

16 Žalobca v žalobe navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uložil EDPS povinnosť vyplatiť mu náhradu škody vo výške minimálne 1 500 eur, ktorú určí Všeobecný súd, za morálnu a nehmotnú ujmu, ktorú utrpel v dôsledku napadnutého rozhodnutia,

– uložil EDPS povinnosť nahradiť trovy konania.

17 V námietke neprípustnosti EDPS navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol návrh na zrušenie ako neprípustný,

– zamietol návrh na náhradu škody ako nedôvodný,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

18 Žalobca vo svojich pripomienkach k námietke neprípustnosti v podstate navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol námietku neprípustnosti.

Právny stav

O návrhu na zrušenie

19 Podľa článku 131 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu v prípade, ak Všeobecný súd zistí, že žaloba sa stala bezpredmetnou, a preto už neexistuje dôvod rozhodnúť, môže z úradnej moci na návrh sudcu spravodajcu po vypočutí účastníkov konania kedykoľvek rozhodnúť odôvodneným uznesením.

20 V prejednávanej veci Všeobecný súd dospel k záveru, že na základe písomností v spise je mu situácia dostatočne jasná, a na základe tohto článku a po vypočutí účastníkov konania rozhodol, že o žalobe rozhodne bez ďalšieho konania.

O otázke, či 26. februára 2025 bolo prijaté implicitné rozhodnutie

21 Na účely posúdenia, či sa návrh na zrušenie stal bezpredmetným, Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať, či mal predmet v čase podania žaloby. Je teda potrebné overiť, či 26. februára 2025 došlo k vydaniu implicitného rozhodnutia.

22 Podľa článku 63 ods. 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1725 z 23. októbra 2018 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 45/2001 a rozhodnutie č. 1247/2002/ES (Ú. v. EÚ L 295, 2018, s. 39), „ak [EDPS] sťažnosť nerieši alebo neinformuje dotknutú osobu do troch mesiacov o pokroku alebo výsledku sťažnosti, považuje sa to za prijatie negatívneho rozhodnutia“.

23 Z toho vyplýva, že k implicitnému zamietnutiu dochádza vtedy, keď sú splnené dve kumulatívne podmienky. Na jednej strane musí EDPS nepodať sťažovateľovi informácie o výsledku sťažnosti v trojmesačnej lehote. Na druhej strane EDPS v tej istej lehote sťažovateľa neinformuje o jej pokroku.

24 V prejednávanej veci, keďže navrhovateľ podal svoju sťažnosť 25. novembra 2024, trojmesačná lehota plynula až do 25. februára 2025. Medzi účastníkmi konania je pritom nesporné, že EDPS žalobcu neinformoval o výsledku sťažnosti v lehote troch mesiacov od jej prijatia. Je preto potrebné overiť, či EDPS pred uplynutím uvedenej lehoty, teda pred 26. februárom 2025, žalobcu informoval o pokroku sťažnosti, čím by zabránil vzniku implicitného rozhodnutia o zamietnutí.

25 Ako je uvedené v bode 8 vyššie, EDPS najprv 21. januára 2025 informoval žiadateľa, že nenašiel žiadnu stopu po sťažnosti z 25. novembra 2024.

26 Následne 24. januára 2025, keď sťažovateľ predložil kópiu svojej sťažnosti, ho EDPS informoval, že sťažnosť bola prijatá a zaregistrovaná pod číslom spisu 2025-0100. EDPS tiež žalobcu informoval, že sťažnosť preskúma a bude ho informovať o ďalšom vývoji.

27 Následne 31. januára 2025 EDPS odpovedal na ďalšie žiadosti žalobcu o informácie a uviedol, že informácie, ktoré mu žalobca poskytol 21. januára 2025, budú zohľadnené pri posudzovaní jeho sťažnosti. Tiež uviedol, že táto žiadosť bude považovaná za doručenú 25. novembra 2024.

28 Napokon v e-maile zo 7. februára 2025 EDPS v podstate predovšetkým:

– informoval žalobcu, že jeho sťažnosť z 25. novembra 2024, podaná online, bola identifikovaná 5. februára 2025 a bude posúdená,

– spresnil, že vo svojom e-maile z 31. januára 2025 chcel iba žalobcu informovať, že jeho sťažnosť bude posudzovaná na základe kópie doručenej 21. januára 2025, avšak za dátum podania sa považuje 25. november 2024,

– vysvetlil, že keďže už má k dispozícii originál sťažnosti z 25. novembra 2024, táto sťažnosť bude posudzovaná na základe tohto originálu, a

– reagoval na žiadosť žalobcu o prístup k jeho sťažnosti tým, že mu ju zaslal vo forme PDF súboru.

29 V tomto smere treba konštatovať, že tieto informácie, ktoré EDPS žalobcovi poskytol, nepredstavujú informácie o pokroku sťažnosti v zmysle článku 63 ods. 3 nariadenia 2018/1725.

30 Po prvé nie všetky informácie týkajúce sa straty a následne nájdenia sťažnosti z 25. novembra 2024 možno kvalifikovať ako informácie o pokroku sťažnosti. V prejednávanej veci by uznanie takejto kvalifikácie znamenalo nesprávne chápanie pôvodného významu pojmu „pokrok“, ktorý predpokladá určitý skutočný posun v riešení sťažnosti.

31 Po druhé, ako na to žalobca správne poukazuje, prosté oznámenie čísla spisu a informácia, že sťažnosť bude vybavená, neznamenajú skutočný pokrok v riešení sťažnosti.

32 Z toho vyplýva, že keďže informácie zaslané pred 26. februárom 2025 neodzrkadľujú skutočný postup pri riešení sťažnosti z 25. novembra 2024, nezabránili vzniku implicitného rozhodnutia. V dôsledku toho ak v lehote stanovenej v článku 63 ods. 3 nariadenia 2018/1725 neboli poskytnuté žiadne informácie o výsledku sťažnosti ani o jej pokroku, vzniklo po uplynutí tejto lehoty, teda 26. februára 2025, implicitné rozhodnutie o zamietnutí.

33 Z uvedeného vyplýva, že v čase podania žaloby návrh na zrušenie mal predmet.

O zániku predmetu návrhu na zrušenie v priebehu konania

34 Je však potrebné preskúmať, či si návrh na zrušenie svoj predmet zachoval aj následne.

35 Treba pripomenúť, že v prejednávanej veci sa tento návrh týka zrušenia implicitného rozhodnutia o zamietnutí z 26. februára 2025.

36 Podľa judikatúry musí predmet sporu pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, v opačnom prípade musí byť konanie zastavené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. januára 2021, Leino-Sandberg/Parlament, C-761/18 P, EU:C:2021:52, bod 32 a citovanú judikatúru).

37 V tomto smere má prijatie výslovného rozhodnutia za následok zrušenie implicitného rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. októbra 2014, Strack/Komisia, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, body 88 a 89, a z 26. marca 2020, ViaSat/Komisia, T-734/17, neuverejnený, EU:T:2020:123, bod 17).

38 Vzhľadom na svoju retroaktívnu povahu toto zrušenie napadnutého aktu spôsobuje zánik predmetu sporu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, EU:C:2007:322, body 48 a 49; zo 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 45, a z 21. januára 2021, Leino-Sandberg/Parlament, C-761/18 P, EU:C:2021:52, bod 33).

39 V takomto prípade skúmanie žaloby proti implicitnému rozhodnutiu nemožno odôvodniť ani zámerom vyhnúť sa tomu, aby sa opakovala vytýkaná protiprávnosť, ani zámerom uľahčiť tým prípadné žaloby o náhradu škody, lebo uvedené ciele možno dosiahnuť skúmaním žalôb proti výslovnému rozhodnutiu (pozri uznesenie z 11. februára 2025, Reverbel/Komisia, T-178/24, EU:T:2025:173, bod 23 a citovanú judikatúru).

40 V prejednávanej veci malo prijatie výslovného rozhodnutia zo 16. apríla 2025 za následok zrušenie implicitného rozhodnutia z 26. februára 2025. To v právnom poriadku Európskej únie zaniklo a už nemôže byť predmetom návrhu na zrušenie. Okrem toho žalobca po prijatí výslovného

rozhodnutia neupravil svoje návrhy na základe článku 86 rokovacieho poriadku. Z toho vyplýva, že je nutné konštatovať, že návrh na zrušenie je namierený výlučne proti implicitnému rozhodnutiu o zamietnutí, ktoré však už prestalo existovať. Za týchto okolností má zrušenie napadnutého rozhodnutia za následok zánik predmetu návrhu na zrušenie.

41 Je pravda, ako tvrdí žalobca, že výslovné rozhodnutie zo 16. apríla 2025 svojím zmyslom potvrdilo zamietnutie sťažnosti, ako bolo vyjadrené v napadnutom rozhodnutí. Táto skutočnosť však nebráni tomu, aby napadnuté rozhodnutie prestalo existovať, a tým pádom zanikol aj predmet návrhu na zrušenie (pozri v tomto zmysle uznesenia z 19. februára 2013, Beninca/Komisia, T-418/12, neuverejnené, EU:T:2013:75, a z 18. marca 2022, Saure/Komisia, T-232/21, neuverejnené, EU:T:2022:165).

42 V dôsledku toho už nemožno rozhodovať o návrhoch na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

O návrhu na náhradu škody

43 Žalobca v podstate tvrdí, že utrpel morálnu ujmu spôsobenú porušeniami zo strany EDPS, na ktoré sa odvoláva na podporu návrhu na zrušenie. Tieto údajné porušenia údajne vystavili žalobcu stavu trvalej neistoty a oslabili jeho postavenie v akomkoľvek súdnom konaní proti EUIPO.

44 EDPS tvrdenia žalobcu popiera.

45 Podľa článku 126 rokovacieho poriadku ak je žaloba zjavne neprípustná, Všeobecný súd môže rozhodnúť odôvodneným uznesením bez ďalšieho konania.

46 V prejednávanej veci Všeobecný súd, ktorý sa domnieva, že vec bola dostatočne objasnená na základe dokumentov zo spisu, rozhodol bez ďalšieho konania.

47 V tomto smere musí podľa článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku každá žaloba dostatočne jasne a presne uvádzať uplatňované dôvody, aby mohla žalovaná strana pripraviť svoju právnu obranu a aby mohol Všeobecný súd o žalobe rozhodnúť. Konkrétne, aby bola táto požiadavka splnená, žiadosť o náhradu škody musí obsahovať skutočnosti, na základe ktorých je možné preukázať nezákonnosť konania, ktoré sa príslušnej inštitúcii vytýka, skutočnú existenciu škody a existenciu príčinného vzťahu medzi týmto konaním a uplatňovanou ujmou (pozri rozsudok z 11. júla 1996, International Procurement Services/Komisia, T-175/94, EU:T:1996:102, bod 44 a citovanú judikatúru).

48 V prejednávanej veci sa žalobca v rámci svojho návrhu na náhradu škody odvoláva na dôvod, ktorý uviedol na podporu svojho návrhu na zrušenie. Okrem toho tvrdí, že EDPS konal protiprávne zo všetkých dôvodov uvedených v odôvodnení predloženom v rámci návrhu na zrušenie.

49 Je potrebné pripomenúť kontext tohto návrhu na náhradu škody. Implicitné rozhodnutie z 26. februára 2025 malo za následok zamietnutie sťažnosti z 25. novembra 2024. Keďže sa sťažovateľ domnieval, že toto zamietnutie bolo nezákonné, podal 2. marca 2025 proti tomuto implicitnému rozhodnutiu žalobu. Následne v dôsledku prijatia výslovného rozhodnutia zo 16. apríla 2025, napadnuté rozhodnutie zaniklo. Je pravda, že zamietnutie sťažnosti je už potvrdené výslovným rozhodnutím zo 16. apríla 2025. Toto posledné rozhodnutie však nie je predmetom žaloby, keďže žalobca svoje návrhy v tomto smere neupravil.

50 Z toho vyplýva, že žalobca, ktorý musí preukázať tvrdenú nezákonnosť, sa obmedzuje na odkazovanie na argumenty namierené proti napadnutému rozhodnutiu, ktoré už neexistuje. Keďže navrhovateľ neposkytol žiadne ďalšie informácie ani vysvetlenia, Všeobecný súd nie je schopný pochopiť, ako by mohol posúdiť zákonnosť zamietnutia sťažnosti z 25. novembra 2024 výlučne na základe napadnutého rozhodnutia, ktoré už nie je súčasťou právneho poriadku Únie.

51 V tomto kontexte totiž takýto všeobecný odkaz presne neurčuje protiprávnosť konania, ktoré sa EDPS vytýka. V tomto smere treba pripomenúť, že ak je návrh na náhradu škody podaný spolu s návrhom na zrušenie, nie je úlohou Všeobecného súdu, aby medzi rôznymi žalobnými dôvodmi uvedenými na podporu návrhu na zrušenie vyhľadával a identifikoval ten alebo tie, ktoré žalobca zamýšľa použiť ako základ návrhu na náhradu škody (pozri uznesenie z 11. januára 2012, Ben Ali/Rada, T-301/11, neuverejnené, EU:T:2012:4, bod 72 a citovanú judikatúru).

52 Návrh na náhradu škody preto nespĺňa požiadavky na jednoznačnosť a presnosť uvedené v článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku. Musí sa preto zamietnuť ako zjavne neprípustný.

O trovách

53 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Ak Všeobecný súd konanie vo veci zastaví, podľa článku 137 rokovacieho poriadku rozhodne o náhrade trov konania podľa voľnej úvahy.

54 V prejednávanej veci je potrebné poznamenať, že práve skutočnosť, že EDPS neposkytol žalobcovi v stanovenej lehote informácie o pokroku, viedla žalobcu k podaniu tejto žaloby proti implicitnému rozhodnutiu o zamietnutí jeho sťažnosti.

55 Za týchto okolností sa Všeobecný súd domnieva, že je na mieste uložiť EDPS povinnosť nahradiť trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma komora)

nariadil:

1. **Konanie o návrhu na zrušenie sa zastavuje.**

2. **Návrh na náhradu škody sa odmieta ako zjavne neprípustný.**

3. **Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov (EDPS) znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli WS.**

Luxemburg 25. marec 2026

Tajomník
V. Di Bucci

Predseda
K. Kecsmár